

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

15 SEPTEMBER 1930

No. 18

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

God, Uw kracht stroomt in onz' ad'ren;
Gij spraakt niet slechts tot onze vad'ren,
Uw stem weerklinkt in eeuwigheid.

J. A. Böhringer.

HET BIJBELBOEK..... IS HET VOLDOENDE?

(Radiotoespraak, gehouden te Salt Lake City, op Zondag 29 Juni 1930,
door Dr. James E. Talmage, lid van den Raad der Twaalven.)

Laten wij, voor we deze vraag nader beschouwen, onderzoeken hoe de Bijbel is geworden tot wat hij nu is. Wij weten, dat het Bijbelboek een verzameling is van boeken, door verschillende schrijvers geschreven. Ook dienen wij ons te herinneren dat het Oude Testament, zooals wij het nu hebben, wat betreft vorm en inhoud, zoowel in de Grieksche als Hebreuwsche taal bestond, eeuwen vóór de geboorte van Christus.

In deze vroegere tijden konden afschriften slechts door de bewerkelijke methode, welke het schrijven met de hand toch zeker was, letter voor letter, gemaakt worden. Dientengevolge waren deze afschriften natuurlijk zeldzaam en zeer duur. We weten dat groote zorg aan het maken van dergelijke afschriften werd besteed. Christus vond het noodzakelijk de Joden bij vele gelegenheden te vermanen dat zij den geest der schriften bestreden door hunne daden; toch vinden we nergens, dat Hij hen ter verantwoording roept, omdat zij den inhoud der schriften zouden veranderd hebben. Het is waar, dat zij aan de schriften hunne eigen uitleggingen gaven; op onjuiste wijze werd er door hen vaak van afgeweken; zij namen de geschreven wetten en maakten uit deze

onderscheiden regels en voorschriften; maar er bestaat geen enkele grond om te gelooven, dat zij bij het overschrijven opzettelijk tekst of woorden veranderden. Aan de zuiverheid der afschriften werd niet getwijfeld; bovendien werd het Boek door de Joden als bindend aangenomen; vandaar de aanduiding ervan als de Hebreuwsche Canon. Het is interessant dit woord „Canon” nog eens nader te beschouwen — het komt tot ons direkt van het Grieksch en heeft de beteekenis van een roede of staf, dus een geleider, een gids. Dat de boeken van het Oude Testament met dit woord werden bedoeld is voor ons daarom een aanwijzing dat ze door het volk werden aangenomen als het woord van God en als hun gids.

Samenstelling van het Nieuwe Testament.

Wanneer wij nu onze aandacht aan het Nieuwe Testament wijden, dan zullen we er goed aan doen, noodgedrongen maar heel kort, oorsprong en groei ervan na te gaan. Wat betreft de zuiverheid van het Nieuwe Testament, waarvan de verschillende deelen oorspronkelijk in het Grieksch waren geschreven, heeft men zich veel moeite gegeven na te gaan in hoeverre de verschillende deelen, zooals zij nu zijn, in de tijden, onmiddellijk volgende op de periode der Apostelen, werden erkend als te zijn gezaghebbend. Na de zuivere deelen van de onechte gescheiden te hebben, beschouwde men de boeken, welke nu het Nieuwe Testament vormen, als z. g. canon. Dit wegdoen van de onechte, of als zoodanig gevondene, was noodig, daar in de vroegere tijden, ongeveer beginnende met de tweede eeuw, vele valsche geschriften, waarvan beweerd werd, dat zij geschreven waren door de dragers der autoriteit in de kerk, in omloop kwamen.

Hoewel het vreemd moge schijnen, werden juist door de pogingen, uitgaande van de machten der duisternis om de Kerk te vernietigen, de schriften van het Nieuwe Testament bewaard. Studenten der geschiedenis zijn bekend met de wreede vervolgingen, waaraan de vroegere Christenen werden bloot gesteld. Deze Kerkvervolgingen werden door de Romeinen begonnen gedurende de regeering van Nero, ongeveer in het jaar 64 na Christus en werden voortgezet, hoewel met eenige tusschenpoozen van gedeeltelijke verdraagzaamheid tot het einde der regeering van Diocletianus, 305 jaar n. C. Deze Diocletianus had zijn besluit te kennen gegeven de Christenen te verdolgen en het Christendom uit te roeien.

Pogingen de Boeken te vernietigen.

Niet alleen tegen het volk wendde hij zijn vernietigingspogingen aan, maar gedeeltelijk ook tegen hun heilige Schriften en het bezit van een gedeelte der afschriften van de Evangeliën of der Brieven werd met de doodstraf bedreigd. Velen waren er, die hun

godsdienst verlieten en hun boeken inleverden. Zooveel mogelijk werden de boeken vernietigd; toch slaagden eenige dappere zielen er in afschriften te bewaren, terwijl zij aan het Christendom trouw bleven. En hierna, binnen een tiental jaren na den tijd van de hevigste vervolging onder Diocletianus, stelde de Romeinsche Keizer Constantijn, die de Kerk onder de machtige bescherming van den staat had geplaatst, alles in het werk om het aantal der overgeblevene afschriften grooter te doen worden, iets wat wij zorgvuldig moeten onthouden.

Nu ontstond er een verbazingwekkende toestand. Leden der Kerk, die zich hun bevrijding van den dreigenden dood gekocht hadden door hun heilige boeken uit te leveren, werden nu voor de kerkelijke rechtbanken gebracht, beschuldigd van verraad tegen de Kerk. De voornaamste vraag was nu, of de zuiverheid van de uitgeleverde boeken zoodanig was, dat de daad der uitlevering ervan met afsnijden van de Kerk zou moeten bestraft worden. Om deze reden werd een ernstig onderzoek ingesteld om uit te maken, welke der toenmaals bestaande boeken als zuivere schrift konden gelden. Ik heb u deze feiten in 't kort met eigen woorden verteld.

De zuiverheid der boeken vastgesteld.

Sedert het laatste gedeelte van de vierde eeuw is er geen enkele ernstige vraag van belang opgerezen over de zuiverheid van de Boeken van het Nieuwe Testament, zooals wij die nu kennen. Gedurende al die eeuwen is dit boek als schriftuurlijk door de geloovige Christenen aangenomen. In de vierde eeuw waren er verschillende lijsten van de boeken van het Nieuwe Testament in omloop, precies zooals wij die nu kennen.

De lijst, welke door Athanatius, ongeveer in het midden der vierde eeuw werd gepubliceerd, bevat de samenstelling van het Nieuwe Testament, zooals wij die nu kennen; in dien tijd scheen zelfs alle twijfel over de juistheid van een en ander geheel verdwenen. Ook de goedkeuringen, wat betreft de bindende waarde van de Evangelieën en de Brieven, zooals die door Origen in de derde eeuw en door Tertullianus in de tweede eeuw waren gegeven, werden door schrijvers van dezen tijd onderzocht en voor juist verklaard.

Wanneer wij nog verder terug wenschen te gaan, kunnen wij onze aandacht wijden aan de getuigenis van Irenaeus, in de kerkelijke geschiedenis bekend als Bisschop van Lyon; deze leefde in het eerste gedeelte van de tweede eeuw en is bekend als een volgeling van Polycarpus, die persoonlijk bekend was met Johannes den Openbaarder. Zijn geschriften beslissen ten gunste van de authenticiteit (zuiverheid, waarachtige waarde) van de meeste boeken van het Nieuwe Testament, en geven de schrijvers dier

diverse boeken aan, zooals deze nu bekend zijn. Wij voegen bij deze persoonlijke getuigenissen nog die van kerkelijke raadsvergaderingen en officieële lichamen, welke dezelfde vragen beantwoordden en wel in bevestigenden zin. De laatste dezer vergaderingen werd in 419 na Chr. gehouden.

Na dien tijd is de vraag over de zuiverheid en het gezag van het Nieuwe Testament niet dikwijls meer besproken geworden. Het boek dient te worden aangenomen voor datgene, wat het beweert te zijn; en hoewel, misschien, vele waardevolle deelen ervan verloren geraakt of opzettelijk achtergehouden, en ook eenige dwaalingen mogen ingeslopen zijn door fouten, gemaakt door minder kundige vertalers, moet toch het geheele boek aangenomen worden als een gezaghebbend en noodzakelijk onderdeel van de Heilige Schriften. Er waren evenwel ook andere geschriften. We lezen over een brief van Paulus, welke niet in het N. T. gevonden wordt. (1 Cor. 5 : 9. Ef. 3 : 3; Col. 4 : 16); een ontbrekende brief van Judas (Judas 3); profetiën van Henoch (Judas 14) en andere.

Het maken van afschriften der Heilige Boeken, zooals dit toentertijd met de hand werd gedaan, was nauwkeurig geregeld; de volgende gebeurtenis is in dit verband zeer leerrijk: Ireaneus, de bekende bisschop van Lyon, maakte in de tweede eeuw een afschrift voor zichzelf, en schreef voorin: „Wie gij ook moogt zijn, welke dit boek zal naschrijven, ik bezweer u bij onzen Heer Jezus Christus en bij Zijn heerlijke verschijning, waarin Hij zal komen om de levenden en de dooden te oordeelen, dat gij alles vergelijkt wat gij hebt geschreven met het oorspronkelijke en de noodige verbeteringen aan zult brengen, welke bij de vergelijking zullen noodig blijken; ook zult gij dezen eed naschrijven en in het afschrift plaatsen.

Kleinere fouten in de gedrukte uitgaven.

Het is niet te verwonderen, dat er ondanks al deze zorgen fouten zijn binnengeslopen en dat verschillende uitgaven van het Oude, als ook van het Nieuwe Testament kleinere afwijkingen, en sommige zelfs ernstige fouten vertoonen. Nadat de boekdrukkunst zich ontwikkeld had en boeken meer algemeen waren geworden, bleek het, dat fouten bleven bestaan in deze gedrukte boeken, welke het speurend oog van dengene, welke een laatste onderzoek had ingesteld, waren ontgaan — ernstig, maar zeker niet erger dan wij nu in de boeken kunnen vinden, welke heden de pers verlaten — maar, wat de Bijbel betreft, wijzen deze fouten zich bijna immer vanzelf aan en niet weinige van ze zijn zelfs amusant dwaas. Zoo gaf bijvoorbeeld een Engelsche Bijbel, gedrukt in 1653, deze weergave van 1 Cor. 6 : 9: „Weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het Koninkrijk van God zullen beërven?“ Natuurlijk moet het slot van het vers luiden: „...niet zullen beërven?“ Zoo

zijn er in het Engelsch nog andere Bijbedrukken verschenen niet min of meer grappige fouten, waaronder de zoogenaamde „On-deugende Bijbel” bekend is, welke in het zevende gebod het gewichtige woordje „niet” weglaat. *)

De Schriften voor het volk weggehouden.

Veel zorg en belangstelling wordt er besteed aan de verschillende moderne uitgaven der Schriften, hetzij het Oude of het Nieuwe Testament, of wel een gezamenlijke uitgave van deze beide boeken. Het tegenovergestelde gebeurde gedurende de veertiende en vijftiende eeuw toen de kerk, welke in den loop der tijden aanmatigend en verdrukkend optrad, haar groote macht aanwendde tegen de verspreiding van de Schriften. Dit ging zelfs zover, dat het voor een iegelijk, welke niet tot den priesterstand behoorde, een strafbaar feit was een Bijbel of een deel ervan in bezit te hebben. Een besluit des pausen verklaarde, dat het aan het volk niet was toegestaan het woord van God zelf te lezen. Dientengevolge was het een der eerste uitingen van den geest der Hervorming om te probeeren de Schriften onder het bereik van het volk te brengen.

Een der eerste pogingen om het Nieuwe Testament over te zetten in de gewone taal des volks, werd gedaan door Johan Wycliffe omstreeks 1380. Hij had den moed aanstoot te nemen aan de aanmatiging der priesters; ook durfde hij zijn stem verheffen tegen de godslasterlijke bewering dat de paus de macht had zonden te vergeven en zelfs het recht aflaten te verkoopen voor het bedrijven van zonde; maar de grootste beschuldiging, welke tegen hem werd ingebracht was, dat hij de Schriften leesbaar had gemaakt voor het volk in het algemeen.

De beteekenis van het vervaardigen van papier en van de boekdrukkunst.

Ongeveer een eeuw later ondernam William Tyndale, een jong geleerde van de universiteit van Oxford, het een andere vertaling te maken. Maar een wonderlijke verandering had ondertusschen in de beschaafde wereld plaats gegrepen door de uitvinding van de boekdrukkunst. Een zekere Johann Gensfleisch, die later om zekere, ons onbekende redenen, den naam zijner moeder aannam, en als Gutenberg bekend is, had deze kunst ontdekt. (In Holland noemt men ook Laurens Koster als uitvinder ervan). Een tweede zegen, welchen God in deze tijden den mensch heeft geschonken,

*) In het Hollandsch kennen wij o. a. de vertaling van het Britsche en Buitenlandsche Bijbelgenootschap, waarin Leviticus 22 : 28 luidt: „Gij zult ook een os, of klein vee, hem en zijn jong, op èenen dag niet slachten”.

was de kunst om op eenvoudiger en goedkooper wijze papier te maken. Oogenschijnlijk heeft deze vooruitgang slechts economische waarde voor den handel, maar in werkelijkheid is het een der grootste verbeteringen geweest tot het verspreiden van God's Woord. Deze tweede uitvinding was verreweg de belangrijkste, daar voor het aanmaken van een grooten voorraad boeken de fabricage van groote hoeveelheden goedkoop papier belangrijker was dan het bezit van de drukletters. Toen Tyndale met zijn vertaling der Schriften gereed was, was ook Gutenberg gereed ze voor hem te drukken.

Belachelijke tegenwerpingen.

Hierbij vertel ik u gaarne nog eenige voorbeelden van zoogenaamde argumenten, welke in die dagen aangevoerd werden tegen het lezen der Schriften door de gewone menschen. Wij vinden het volgende opgeteekend uit een rede van Pater Buckingham: „Als de Schrift zegt „Niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat en terug ziet, is geschikt voor het Koninkrijk van God”, zal dan de ploeger, als hij deze woorden leert, er niet toe komen zijn ploeg te verlaten en hoe kan er dan nog gezaaid en geoogst worden? En als dan de bakker leert: „Een klein weinig zuurdeeg doet het geheele deeg rijzen”, zal hij dan daarna niet al te zuinig met het zuurdeeg worden tot groote schade voor onze gezondheid? En wat, als de eenvoudige mensch leert: „Als uw oog u hindert, ruk het uit en werp het van u”, zal hij dan in zekere gevallen niet zijn oog uitrukken en wegwerpen en er aldus veel blindheid ontstaan tot groot nadeel van de natie en tot groote vermindering van de heerlijkheid des konings? Het zal dus duidelijk zijn, dat er niets dan nadeel kan ontstaan uit het lezen der Schriften door de niet-priesters”.

De Heilige Bijbel is onmisbaar, hoewel onvoldoende.

Genoeg van deze dwaasheden! Door een albeheerschende macht zijn de Heilige Schriften in het bereik van zelfs de armste en geringste der menschen. Stellen wij de hoofdvraag: Is de Bijbel voldoende voor de huidige en toekomstige geestelijke behoeften der menschen? De tot nu toe aangehaalde Schriften komen alle uit het grijze verleden. Het laatste boek des Bijbels dateert uit het einde van de eerste eeuw na Christus' geboorte. Bestaat er geen ander bericht behalve deze oude verslagen? Er zijn personen en godsdienstige vereenigingen en kerken welke zoover gaan te beweren, dat de Bijbel alle boeken bevat, welke ooit door goddelijke openbaring of door een zoodanige inspiratie des Heeren geschreven zijn, dat ze daardoor Zijn Woord zijn geworden. Verder verklaren zij, dat de Bijbel nooit aangevuld is ge-

worden noch ooit aangevuld zal worden! Zulke gedachten doen iemand die de Schriften bestudeerd en de geest ervan genoten en begrepen heeft, verbaasd staan.

Zij, die aan God de macht ontkennen verdere Schriften aan Zijn volk te geven of Zichzelf evenals in vroegere tijden te openbaren, zijn gaarne geneigd met veel verdraaiing zekere Bijbelplaatsen aan te halen om hun ketterij te bewijzen. Bijvoorbeeld de woorden van Johannes den Openbaarder, waarmede hij zijn boek besluit, namelijk: „Want ik betuig aan een iegelijk die de woorden der profetie dezès boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn; en indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezèr profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is”. (Openb. 22 : 18-19).

Deze woorden op den Bijbel als een geheel toe te passen is zeer zeker niet gerechtvaardigd. Johannes schreef het boek der Openbaring niet als het sluitboek der verzameling Schriften zooals wij die in den Bijbel kennen. Johannes bedoelde zijn eigen profetiën, welke heilige waren, omdat ze door openbaring tot hem gekomen waren; het veranderen dezèr woorden door „afdoen” of „toedoen” beteekende het veranderen van de woorden van God. Het is een even groote zonde een willekeurige andere profetie te wijzigen. Bovendien zegt dit vers, hetwelk voor dit doel heel dikwijls aangehaald wordt, niet, dat God niets zou mogen toevoegen aan het daar geopenbaarde woord; er wordt verklaard, dat geen mensch het verslag kan veranderen en daarna het oordeel kan ontgaan. Een gelijke aanwijzing tegen het veranderen van goddelijk boodschappen werd gegeven door Mozes, meer dan vijftien eeuwen voor den datum van het ontstaan van het geschrift van Johannes, maar met een even strenge toepassing (Deut. 4 : 2; 12 : 32).

Tegen nieuwere openbaring worden ook dikwijls de woorden van Paulus tegen Timotheus aangehaald, welke hij, Paulus, spreekt over de toendertijd bestaande Schriften — „Die u wijs kunnen maken tot zaligheid”, en die „is nuttig tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderrichting die in de rechtvaardigheid is: opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust.” (2 Tim. 3 : 15-17.) Verder verklaarde Paulus aan de ouderlingen der gemeente in Efeze: „dat ik u niet zoude verkondigd hebben al den raad Gods”. (Hand. 20 : 27).

Men heeft aangevoerd, dat wanneer de Schriften, welke aan Timotheus bekend waren, voldoende waren om hem wijs te kunnen maken tot zaligheid, en volmaaktelijk toegerust tot alle goede werk, deze Schriften voor alle menschen en alle tijden voldoende zijn; tevens dat, wanneer de leerstellingen, welke aan de ouderlingen in Efeze gepredikt waren, al den raad van God bevatten, men geen anderen raad meer behoeft te verwachten

Als antwoord hierop wordt opgemerkt, dat, wanneer deze bewegingen juist zijn, wij alle Schriftuur door de Apostelen na den tijd van de woorden van Paulus voortgebracht, dienen te verwerpen, dus ook de Brieven en de Openbaring van Johannes.

Beantwoorden wij de duidelijke vraag in het opschrift gesteld met eenvoudige duidelijkheid, in het licht der rede en van schriftuurlijke voorspelling: Neen! de Bijbel is niet voldoende voor alle volken en in alle tijden! Zonder dit heilige boek zou de menschheid in een beklagenswaardigen toestand zijn. In den oorspronkelijken vorm is het Bijbelboek in waarheid het woord van God aan de wereld, voor zoover het nauwkeurig vertaald is. Dit geldt voor de vroegere zoowel als voor de moderne uitgaven. Niettemin bestaan er andere heilige geschriften, en meer nog zullen er komen. Amen.

GRONINGER CONFERENTIE.

Zaterdag 27 en Zondag 28 September a. s. zal te Groningen de Groninger Districts Conferentie gehouden worden. De eerste bijeenkomst is een Zendelingenvergadering, Zaterdagvoormiddag 10 uur, en de volgende een vergadering van ambtenaren en ambtenaressen, Zaterdagavond om 8 uur.

Des Zondags drie openbare bijeenkomsten: om 10 uur v. m., om half 3 des namiddags, en om 7 uur des avonds.

Allen vriendelijk uitgenoodigd!

BIJENKORFWERK.

Zuster Martha Riet is wegens vertrek naar Amerika eervol ontslagen van hare plichten als Assistent Bijenhoudster der Zending. Te harer ere werd in de zaal Excelsior te Rotterdam een welgeslaagde programma-avond gegeven op den 2den September j.l.

Zuster Tine C. Hartman-Spaans, te Den Haag, is aangesteld tot Assistent Bijenhoudster der Nederlandsche Zending. De aangestelde is niet alleen gediplomeerd, maar heeft door hare toewijding en succesvolle groepsleiding bewezen bijzonder geschikt te zijn voor haar nieuwe taak. Wij bespreken voor haar de volle samenwerking, den onverdeelde bijengeest aller zwermen.

NAAR HOGER OORD GEROEPEN.

Uit Lyman, Idaho, bereikt ons een tijding die heel smartelijk is voor een onzer zendelingen. Zuster C. F. Rytting, de moeder van Ouderling George Rytting, heeft namelijk aldaar in de laatste week van Augustus het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. Pijnlijk treft dat bericht en toch ook is het niet zonder balsemstreeling, want een maandenlang ingewikkeld ziek-zijn ging haar heengaan vooraf.

Treffend is de mededeeling dat Zuster Rytting als haar laatste wensch er op aangedrongen heeft, dat haar zoon niet huiswaarts zal keeren voordat zijn werk in het zendingsveld afgerond zal wezen. En de vader onderstreept dit: „en dat is ook mijn verlangen”. Een geloovig berusten en een berustend geloof waarop zonder twijfel den zegen des hemels zal dalen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

DE WAARHEID UIT ALLE WIJSGEERIGE STELSELS.

President JOHN A. WIDTSOE.

Eenigen tijd geleden overleed de groote Engelsche staatsman en geleerde Lord Arthur Balfour. Dit sterfgeval brengt een geschiedenis in mijn gedachten terug, welke misschien waard is, dat zij vastgelegd wordt.

Ongeveer 20 jaar geleden kwam Dr F. S. Spaulding, de bisschop der protestantsche episcopal-Kerk van Utah, als afgevaardigde naar de vredesconferentie, welke dat jaar te London werd gehouden. Aan een diner, hetwelk ter eere der bezoekers werd gegeven, verzocht Lord Balfour den naast hem zittenden bisschop Spaulding iets over de Mormonen, hun geloof en hun geschiedenis te willen vertellen. De bisschop deed dit gaarne en spoedig luisterden allen, die aan zijn tafel en in de nabijheid ervan zaten, met groote belangstelling naar zijn woorden. In het begin gevoelde de bisschop zich door deze opmerkzaamheid eenigszins verlegen; toch ging hij meer dan een half uur met zijn verhaal voort en naar het scheen tot tevredenheid van zijn toehoorders.

Nadat de bisschop geëindigd had, zat Lord Balfour eenige minuten zwijsend na te denken. Toen vroeg hij of dat, wat hij had gehoord, werkelijk „Mormonisme” was. Bisschop Spaulding verzekerde hem, dat hieraan geen twijfel mogelijk was, want hij had slechts in het kort den inhoud weergegeven van een boek, geschreven door Parley P. Pratt, een Apostel der Mormonen, namelijk „De Sleutel tot Godgeleerdheid”.

Lord Balfour verzonk opnieuw in gedachten. Ten slotte zeide hij: „Als dat, wat gij ons hedenavond verteld hebt, werkelijk „Mormonisme” is, dan behooren wij er meer aandacht aan te schenken, dan wij tot nu toe deden, want de leerstellingen, welke gij hier verklaard hebt, sluiten alle gewichtige grondstellingen van alle groote philosophiën van alle tijden in zich.”

Toen Bisschop Spaulding mij later deze geschiedenis verhaalde, besloot hij met de woorden: „Zoo, nu weten wij, hoe Joseph Smith het „Mormonisme” gemaakt heeft. Hij las de wereld-philosophiën, nam hier een deel van en daar een deel van en stelde op deze wijze het „Mormonisme” samen.

De geschiedenis van den profet Joseph Smith is wel bekend.

Hij leefde in een pioniers-land, waar hij slechts een beperkte ontwikkeling genieten kon. Boeken waren voor hem onbereikbaar. Zijn jeugd en de jaren als jonge man moest hij doorbrengen met vlijtigen lichaamsarbeid. Het is waarlijk onzin te willen gelooven, dat hij van de wereld-philosophiën genoeg af wist om er een godsdienst van samen te haspelen.

Toch is het evenwel van veel beteekenis, hoe het Waarheids-systeem, bekend als het Mormonisme, de aandacht der geleerden tot zich trekt, zoodra zij er onbevooroordeeld over nadenken. Het sluit alle waarheid in zich en kan dus door alle waarheidszoekenden, op welk gebied ook, gewaardeerd worden. Het geeft een oplossing voor de diepste levensvragen en biedt dus stof voor het geestelijk leven van geleerden en ongeleerden. De waarheid van al deze beweringen is een getuigenis voor de echtheid der Mormonenleer.

Joseph Smith, de profect, leerde, dat het Evangelie reeds aan den eersten mensch, onzen vader Adam, in zijn volheid werd gegeven en dat deze zijn kinderen en kindskinderen erin onderrichtte. De waarheden betreffende het bestaan des menschen zijn dus van den beginne af aan de menschen-kinderen bekend geweest. Door boosheid en wetteloosheid, door zonde en afval zijn de menschen van tijd tot tijd van deze waarheden afgedwaald; zoodra zij evenwel probeerden weder een waarheidssysteem, een godsdienst, op te bouwen, werden zij geleid en gevoerd door de herinnering aan de kennis der volledige waarheid, welke zij eens hadden bezeten. Vandaar dat in bijna iedere geloofsfeer een of andere waarheid is vervat, die eigenlijk tot de volheid der Waarheid, dat is het Evangelie van Jezus Christus behoort. De woorden van den gestorven Lord Balfour zijn dus geheel juist. Elke oprechte menschenziel, die wil nadenken, zal tot dezelfde gevolgtrekking komen: Het Evangelie van Jezus Christus, het groote en volledige plan der verlossing, omvat alle waarheid, waar en in welk systeem deze ook wordt aangetroffen.

GODS ONVERANDERLIJK WOORD.

Door Don H. van Dam.

„Archimedes zeide eenmaal: „Geef mij een plaats om op te staan en een hefboom die lang genoeg is en ik zal de wereld opheffen.” Hij heeft nooit de plaats om op te staan gevonden, evenmin de hefboom die lang genoeg was. Wij hebben iets om op te staan: het onveranderlijk woord van God. Wij hebben een hefboom op de aarde: de macht des gebeds. Met geloof, dat op het woord Gods rust, kunnen wij de wereld ten Hemel tillen, zelfs tot den troon omhoog. Omgordel de wereld met uw gebeden! Zij hebben een vermogen ongeëvenaard in dit stoffelijk levensoord. Bestorm de he-

melen met uwe gebeden! Dié alleen kunnen het blauwe gewelf doorboren en uw zaak voor God leggen.”

Laten wij onze gedachten een oogenblik over deze regelen gaan, welk een bevrediging en inspiratie geeft dat onzen geest! Het is waar, dat wij als enkelingen geen bovennatuurlijke macht hebben om zulk een groote massa als onze moeder aarde met een hefboom of ander menscheijk instrument op te heffen. Evenwel, zooals de wijsgeer zegt, zou dit mogelijk zijn als onze standplaats en werktuigen van dien aard waren, dat zij het vereischte hefvermogen gaven. De mensch heeft echter een vaste grondslag, een grooter vermogen. Hij heeft God's woord, door de eeuwen bewaard gebleven, hij heeft den zegen, dat hij den Vader kan naderen door middel van het gebed. Is de mensch in deze bedeeing niet gezegend? Toch ontvangt hij niet de volheid van dit vermogen en evenmin weet hij het ten volle te gebruiken.

Zij, die het voorrecht genoten die nog grootere kennis en dat hooger gezag te ontvangen sinds de herstelling van het Evangelie, hebben niet alleen God's openbaringswoord aan de oude profeten, maar een nog grootere en breedere grondslag. Zij bezitten de volheid van het Evangelie door de laterdaagsche openbaring. Zij beseffen hun positie met betrekking tot het opheffen der geestelijke wereld. Zij zijn zich de uitgebreide hulpmiddelen bewust en de goddelijke machten, hun gegeven om deze taak te volbrengen. In hen leeft het besef van hun goddelijk gezag. Zij kennen de verborgen schatten van kennis, verheugen zich in de macht van het gebed en hebben oogen voor de waarde van werk en streven. Met helderen geest dringen zij door tot de verborgen waarheden en delven zij in de diepe mijnen van het ongekende. De „uitverkorenen” beseffen ten volle de verantwoordelijkheid van hun aardsche zending, hun aardschen tabernakel en groote waarde van hun leven van toewijding en dienstbetoon. Zij zijn zich de groote verantwoordelijkheid bewust die op hunne schouders rust om de gansche wereld op een vaster en hooger standpunt te heffen. Zij beseffen ten volle hoe groot hun taak is en onderwerpen zich gaarne aan alle eischen, die hun Hemelsche Vader aan hen stelt om de zaak der rechtvaardigheid op de aarde te bevorderen.

Zij volgen hooge idealen; hun weg gaat over ruwe bergen, maar leidt naar de voldoening van het eeuwige leven en een completer besef van de vreugde en zegeningen die van hun Grooten Meester uitstralen. Hunne inspanning en moeite is soms overstelpend, maar het licht flonkert nog steeds in de verte en zij stijgen hooger, menigten met zich meetrekkend. De waarheid is hunne banier; God is hun troost en gids; geloof en ernstig gebed zijn hun machtsmiddelen.

Uit: Weekbericht der M-mannen Club, Afd. Rotterdam.

GEZIN EN GEZONDHEID.

Les No. 4.

Het droeve verhaaltje in onze vorige les heeft aangetoond hoe noodig het is dat ouders leeren waarom en hoe kinderen gevoed dienen te worden.

De grondslag van kindergezondheid: Een wijze heeft gezegd dat men aan de opvoeding van een kind bij zijn overgrootouders moet beginnen. Het staat vast dat men aan het voeden van het kind, met het oog op toekomstige gezondheid, moet beginnen op het oogenblik dat het aardsche leven aanvangt in het moederlijke lichaam. „Een kind kan men alleen bestudeeren in verband met de moeder. Die twee zijn één vleesch. Wij moeten aanvangen bij de aanstaande moeders”.

Het voedsel van de zwangere vrouw is van zooveel gewicht dat men het niet maar overlaten kan aan haar vaak wispelturige eetlust. Daarvan hangt niet alleen haar eigen gezondheid af, maar ook die van haar kind. Vaak wordt het verkeerde voedsel gebruikt, dat dus feitelijk weggeworpen wordt, terwijl het lichaam gebrek lijdt aan de noodige spijs.

Het is niet noodig dat de zwangere vrouw, die doorgaans een goede verscheidenheid van spijs gebruikt, daarvan ver afwijkt. Maar men dient nauwkeurig toe te zien dat er niets ontbreekt dat kind of moeder noodig heeft.

Foutieve leefregels zijn dubbel nadeelig voor de zwangere vrouw, want zij draagt een dubbele verantwoordelijkheid. De gewone fouten die men maakt volgen hier. **Vermijd** ze:

1. **Overdadig „Stook”-voedsel**, zooals brood, suiker, aardappelen, vet. Gebruik liever melk, eieren, kaas, visch en kleine hoeveelheden vleesch. De zwangere vrouw dient minder zetmeelachtige spijzen te nuttigen en meer lichaamsterkende.

2. **Gebrek aan Vitaminen.** Vitaminen vindt men in melk, groenten, vruchten, volgraan. Ze beschermen het kind voor ziekten die bij een te-kort aan zekere voedsелеlementen ontstaan. Ze maken het kind tevens minder vatbaar voor besmettelijke ziekten. Ze hebben grooten invloed op de gezondheid van de moeder zelve, want de vitaminen maken haar voeding doeltreffender; van de vitaminen hangt het af of zij het kind zal kunnen zogen niet alleen, maar ook of zij voldoende goede melk zal hebben. Men dient altijd te bedenken dat zoogkinderen veel grootere levenskansen hebben dan flesch-kinderen.

3. **Minerale zouten:** Gebrek aan waardeering van minerale zouten. Er zijn twintig verschillende minerale zouten, noodig voor de instandhouding eener goede gezondheid. Men dient te bedenken dat zelfs onder onvoordeelige omstandigheden de Natuur het kind beschermt en de normale ontwikkeling plaats heeft. Als het dieet een tekort heeft aan minerale zouten, wordt de reserve-voor-

raad der moeder aangesproken. Kalk- en phosphor-zouten, nood- dig voor beenderen en tanden, worden onttrokken aan de beende- ren en tanden der moeder. Om dit te voorkomen dient de moeder melk, groene groenten en vruchten te gebruiken. Als het klimaat zonloos is, dient ze voor een extra voorraad van vitaminen A en D te zorgen, die men aantreft in levertraan (gegarandeerd vita- minen-bevattend). Kalk-onttrekking tijdens zwangerschap is lang niet ongewoon, en het gevolg is niet alleen kiespijn maar ook gif- stofopname uit bedorven kiezen en tanden. Zoo'n gift-opsorping loopt vroeg of laat op erge gezondheidsbenadeeling uit.

Kalkgebrek en het ontbreken van vitaminen heeft gebrekkige been- en tandvorming tengevolge en dat tekort kan later niet aan- gevuld worden door toevoeging van kalk en vitaminen aan het voedsel.

Ijzer of staal krijgt het kind uit de roode lichaampjes in het moederbloed. Het groeiende kind heeft het niet alleen noodig voor onmiddellijk gebruik, maar ook voor de voorraadschuur der lever voor de geboorte. Naar verhouding heeft een kind drie- of viermaal zooveel ijzer in zijn lichaam bij de geboorte als een vol- wassene. Die voorraad duurt van negen tot twaalf maanden en is een vergoeding voor de kleine hoeveelheid ijzer die het kind in de moeder-melk ontvangt. Vrouwen en groeiende kinderen heb- ben meer ijzer noodig dan mannen.

Jodium is noodig voor het werken van de schildklier in den hals. Al de mineralen, die noodig zijn voor het lichaam, bevinden zich in melk en groene groenten, maar omdat ze oplosbaar zijn in water, loopen ze kans weggeworpen te worden bij het afgieten. Vele groenten kunnen rauw gegeten worden. Kookt men ze, doe het dan maar kort — 20 of 30 minuten — in zoo min mogelijk water en gebruikt al het kookwater met de groenten of in soep.

De kostbaarste en noodzakelijkste mineralen vindt men in de volgende spijzen:

A. Calcium (kalk) in melk, in groene bladgroenten zoals spi- nazie en kool, en in havermout.

B. Ijzer in groene groenten zoals spinazie, eierdooiers, vleesch, lever, aardbeien en selderij.

C. Phosphor(us) in havermout, erwten, boonen, eierdooiers en melk.

D. Jodium in schaalvisch en visch, graangewassen, en groene groenten.

Al die voedselmineralen vindt men in groenten. Het groente!

Leervragen.

1. Waarom is het van zooveel gewicht dat de zwangere vrouw behoor- lijk gevoed wordt?

2. Welke fouten dient de zwangere vrouw te vermijden met betrekking tot het eten van zetmeelachtige spijzen?

3. Wat zijn vitaminen? Waarom zijn ze zoo noodig? In het bijzonder voor de moeder en het ongeboren kind?

4. Waarom zijn mineralen zoo noodig? Hoe worden ze verkregen?

5. Wat moet men eten om calcium te verkrijgen? IJzer? Phosphor? Jodium?

6. Waarom zijn al die mineralen noodig voor het lichaam?

7. Welke gevolgen kan het afwezig-zijn van die mineralen voor het kind hebben?

8. Waarom zijn al die voedselsoorten zoowel voor alle menschen noodig als voor zuigelingen?

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

Vraag: Wat is het „vuur” in het tekstwoord: „Die na mij komt, is sterker dan ik, wiens schoenen ik niet waardig ben hem na te dragen: die zal u met den Heiligen Geest *en met vuur* doopen” (Mattheus 3 : 11; Lukas 3 : 16)?

Antwoord: Deze Bijbelsche woorden komen ook in de heden-daagsche openbaringen voor:

Een Apostel is een ouderling, en het is zijne roeping te doopen..... en diegenen welke in de Kerk gedoopt zijn te bevestigen, door het opleggen der handen voor den doop des vuurs en des Heiligen Geestes, volgens de Schriften (Leer en Verb. 20 : 38, 41).

Dit is Mijn Evangelie: bekeering en de doop met water, en dan komt de doop met vuur en den Heiligen Geest, den Trooster (L. en V. 39 : 6).

Wij zien hierin niet een afzonderlijk iets, maar dat de uitdrukking „vuur” één is met de uitdrukking „Heilige Geest”. Men zou ook kunnen spreken van het vuur des Heiligen Geestes, want Zijn gloed is daaraan gelijk.

Vertoef te Jeruzalem, had de Heiland tot Zijn jongeren gezegd (Hand. 1 : 4)..... en „gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal” (vers 8). Toen die belofte vervuld werd, wordt ervan gezegd:

„.....en van hen werden gezien verdeelde tongen, als van vuur..... en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest (Hand. 2 : 3 en 4).

God wordt in de Schriften meermalen bij een vuur vergeleken.

Onze God is een verterend vuur (Hebr. 12 : 29).

De Heere, uw God, is een verterend vuur (Deut. 4 : 24).

Niemand denkt daarbij echter dat God letterlijk vuur is, maar dat de bedoeling is dat de heerlijkheid des Heeren is als een verterend vuur (Ex. 24 : 17).

NAAR AMERIKA?

Men is gewaarschuwd.

Terwijl voor adspirant-emigranten naar de Vereenigde Staten de toestand in de groote republiek der Sterren en Strepen al bijzonder weinig aantrekkelijk moet worden geacht, doet zich aan weerszijden van den Oceaan het niet van merkwaardigheid ontbloote verschijnsel voor, dat tegen emigratie moet worden gewaarschuwd. Het schijnt wel, of er van Amerika een onbedwingbare magnetische kracht naar bepaalde categoriën uitgaat. Geen ongekend-lage stand van den economischen barometer, geen fantastisch hoog werkloosheidscijfer, geen quota-formaliteiten, niets kan de menschen terughouden.

Intusschen: zooals voor alles, is ook hiervoor wel een verklaring te vinden. Amerika is nu eenmaal het land, waarheen men sinds Columbus emigreert, en als men het in patria in politiek of financieel opzicht niet prettig heeft, dan wendt men onwillekeurig den blik in de richting van „Gods Own Country”.

Men is daar op die liefde-van-overzee op het oogenblik absoluut niet gesteld. Hoe kan het ook anders? De werkloozencijfers zijn in de V. S. niet zoo officieel-betrouwbaar als in de Europeesche landen, maar in welingelichte ambtenaars- en vakvereenigingskringen wordt voor het oogenblik met groote stelligheid een totaal van 6 à 7 millioen genoemd. Anderen, die niet zonder werk zijn geraakt, kregen loonsverlaging; weer anderen werken slechts een deel van den tijd. Enkele weken geleden deed voor het eerst te New York de arbeidsbeurs haar intrede!

Wat moet men in zulk een tijd met emigranten aanvangen? Reeds zijn stemmen opgegaan tot halveering van het in de laatste jaren toch al beperkte totale quotum, een maatregel, die stellig de volle instemming zou hebben van den minister van Arbeid J. J. Davis, doch die zijn collega Stimson van Buitenlandsche Zaken vermoedelijk voor niet geringe moeilijkheden zou plaatsnemen.

Men heeft thans een andere methode gekozen. De selectie onder de gegadigden zal worden verscherpt in dier voege, dat de consuls in den vreemde van Hoover opdracht hebben gekregen, er voor te zorgen, dat niemand wordt toegelaten van wien verwacht kan worden, dat hij binnen afzienbaren tijd ten laste van de gemeenschap zou kunnen komen. Een alleszins gewettigde voorzorg; zij, die een onbedwingbaren lust gevoelen, het ontzettend-groote leger werklozen in de V. S. nog te komen versterken — en wie er heden werk heeft, staat wellicht morgen op straat — moet dit dan maar doen op eigen kosten, en niet op die van zijn adoptief vaderland. Reeds zijn de verscherpte maatregelen in werking getreden in de emigratiecentra aan de Canadeesche en Mexicaansche grenzen; Europa zal spoedig volgen.

't Spreekt vanzelf, dat men hier door uitsluitend economische motieven gedreven is; van gezaghebbende zijde te Washington wordt verklaard, dat de bestaande bepalingen in zake de emigratie van familieleden geen wijziging ondergaan. Wordt een verzoek om een visum geweigerd op grond van de tijdelijke depressie in den tak van bedrijf, waarin de aanvrager werk wil zoeken, dan behoudt hij zijn voorrang op de lijst van aanvragers, totdat betere tijden zijn toelating mogelijk zullen maken. Maar voor het oogenblik zal groote gestrengheid worden betracht, hetgeen moeilijk ongerechtvaardigd of onrechtvaardig genoemd zou kunnen worden.

Ook het bureau van Ned. Ver. Landverhuizing doet een waarschuwing hooren en ontraadt i e d e r, althans dit jaar naar de Verenigde Staten te emigreeren.

Gaat men tòch, dan dienen er wel zeer dwingende redenen of anders de absolute zekerheid van een duurzame, loonende positie te bestaan. Voor alle overigen, ook wanneer zij volgens de ranglijst aan de beurt mochten zijn, geldt onverbiddeijk het parool: blijf thuis!

(Telegraaf).

„JOHANNES, DOOP MIJ!”

„Johannes, doop Mij!” spreekt de Heere.

„Ik, Heer, U doopen!” stamelt hij:

„Ik, die den doop van U begeere.....

En Gij, o Meester! komt tot mij!”

Jezus vraagt ten tweedenmale, overtuigend is Zijn toon,
 En Johannes doopt eerbiedig 's Vaders eengeboren Zoon!
 Daar herrijst de vlekkelooze uit de wat'ren der Jordaan —
 En Johannes ziet de heem'len hem ten teeken, opengaan,
 En Gods Geest daalt voor Zijne oogen als een duive neer,
 Die de reine vleuglen dichtplooit boven 't voorhoofd van den Heer;
 En de stemme Gods verkondigt van den ongenaakbren troon:
 „k Heb in Hem Mijn welbehagen! Hij is Mijn geliefde Zoon!”

A. J. DE BULL, Johannes de Dooper.

INHOUD.

Het Bijbelboek... Is het vol-	Gods onveranderlijk Woord	306
doende? 297	Gezin en Gezondheid	308
Groninger Conferentie	Evangelische Vragenbus	310
Bijenkorfwerk 304	Naar Amerika? 311	
Naar hooger oord geroepen ...	„Johannes, doop mij!”	312
De waarheid uit alle wijsgeer-		
rige stelsels 305		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.